

[Hans Thyge Jacobsen.]

af? Vi vidste jo, at Statens Udgifter skulde forøges, men vi fik samtidig at vide, at Kommunernes Udgifter skulde tilsvarende formindskes. Jeg spørger: Hvor bliver Kommunernes Udgiftsformindskelser af? Jeg tror, at Tiden er inde til, at vi gør os klart, at alt, hvad der i den nærmeste Fremtid vil blive forsøgt fra den højtærede Socialministers Side i Retning af Lovforslag som dette, er ikke saa meget Realitetsforandringer, som det er Forsøg paa at komme den økonomiske Misère til Hjælp, som mange af vort Lands Kommuner befinder sig i.

Jeg kan ikke sige andet, end at saadan maa det jo gaa, naar man vil smugle; der har ikke været den fjerneste Mening i for den højtærede Socialminister eller for nogen anden ansvarlig Faktor at smugle en Lovgivning saa kæmpemæssig, saa uoverskuelig som Socialreformen ind i dette Land under et økonomisk Forlig. Den højtærede Minister og alle andre kunde have ladet dette vældige Lovgivningsarbejde, over for hvilket der fra alle Sider, ikke mindst fra min, var blevet tilkendegivet en saglig Interesse, gaa sin naturlige Gang her i Rigsdagen, kunde have givet Tid, kunde have sørget for, at den Dag, man lod en saadan Reform træde ud i Verden, var man ogsaa klar over dens Virkninger. I Stedet for skulde denne Reform smugles ind under et økonomisk Forligs Rammer, gennemføres i Huj og Hast. At der deraf vil flyde mange smertelige Virkninger, ikke mindst for den højtærede Socialminister, er til at forudse, og en af dem er det altsaa, som vi ved dette Lovforslags Fremsættelse er blevet gjort opmærksom paa.

Som sagt, vi skal gerne deltage i en Udvalgsforhandling for at se, om der skulde være nogen Mening i det her fremsatte Lovforslag, men foreløbig maa den højtærede Socialminister undskyldes, at vi ikke kan se det.

Rager: Som det fremgaar af Bemærkninger til nærværende Lovforslag, var man allerede ved Udformningen af Socialreformen opmærksom paa, at ved den Ændring, der skete i Refusionsreglerne, kunde der indtræde Tilfælde, hvor en Kommune i mindre Grad end hidtil under vanskelige Tider blev interesseret i at sætte Arbejde i Gang. Man havde dengang vel ikke ment, at Tiderne skulde udvikle sig saa uheldigt, som de har gjort, man havde maaske ogsaa haabet paa en hurtigere Bedring, men det forekommer mig meget anerkendelsesværdigt, at i det Øjeblik, man ser, at dette ikke

er Tilfældet, saa fremlægger man et Lovforslag til en Ændring af disse Refusionsregler for derved at opnaa, at det, som vi alle har tilstræbt, at Arbejde i størst muligt Omfang bliver sat i Gang i Stedet for Understøttelser, sker Fyldest, og jeg kan derfor kun hilse Fremkomsten af dette Lovforslag med Glæde.

Der er naturligvis ikke Tvivl om, at de Regler, der skal gælde, kan udformes paa mange forskellige Maader, og selv om jeg for mit Vedkommende ved Gennemlæsningen af dette Lovforslag og Bemærkningerne og ved at sammenholde det med bestaaende Bestemmelser, i hvert Fald med den Sagkundskab paa disse Omraader, som jeg er kommet til at raade over, ikke har kunnet finde nogen Indvendinger ud over en enkelt, som jeg skal komme tilbage til, saa indrømmer jeg, at Enkeltheder i et sagligt Forslag af denne Art kan diskuteres. Selv om altsaa jeg og mit Parti ikke vilde tage Initiativet til en saadan Diskussion, staaer vi heller ikke saadan, at vi siger: Dette eller intet. Men jeg siger, at kan vi naa det samme Princip, selv om der paa enkelte Punkter i Lovforslaget foretages saglige Ændringer, saa er vi villige til en Forhandling derom.

Det eneste Punkt, jeg selv havde tænkt mig at berøre, et Punkt, som allerede er berørt af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, og som ogsaa er nævnt af Venstres ærede Ordfører, er dette, at Arbejder, der er sat i Gang inden Lovens Ikrafttræden, ikke kan komme ind under Refusionen. Jeg for mit Vedkommende vil i hvert Fald henstille, at der kommer til at staa Lovens Forelæggelsesdato. Det vilde jo være beklageligt, hvis det nu skulde ske, at denne Lov — og efter Optakten kan man jo vente det utrolige — blev gjort til Genstand for en maanedlang Udvalgsbehandling, at Kommunerne saa skulde ligge og vente i dette Tidsrum for at opnaa en bedre Refusion. Jeg tror i og for sig, at den højtærede Socialminister, særlig efter at han har hørt de to foregaaende Talere, vil være indstillet paa at forhandle om en Ændring paa dette ene Punkt.

Jeg maa sige, at jeg havde egentlig tænkt mig, at disse skulde være de eneste Bemærkninger, jeg havde Anledning til at gøre til Lovforslaget, og jeg havde troet, det var blevet en meget kort Behandling, fordi jeg, som sagt, synes, det er et Lovforslag af en rent saglig Karakter. Men der maa jo ligge noget i Luften, siden et Lovforslag af denne Art kan gøres til Genstand for saa mange Indvendinger. Det er i hvert Fald en opfindsom Opposition, den højt-